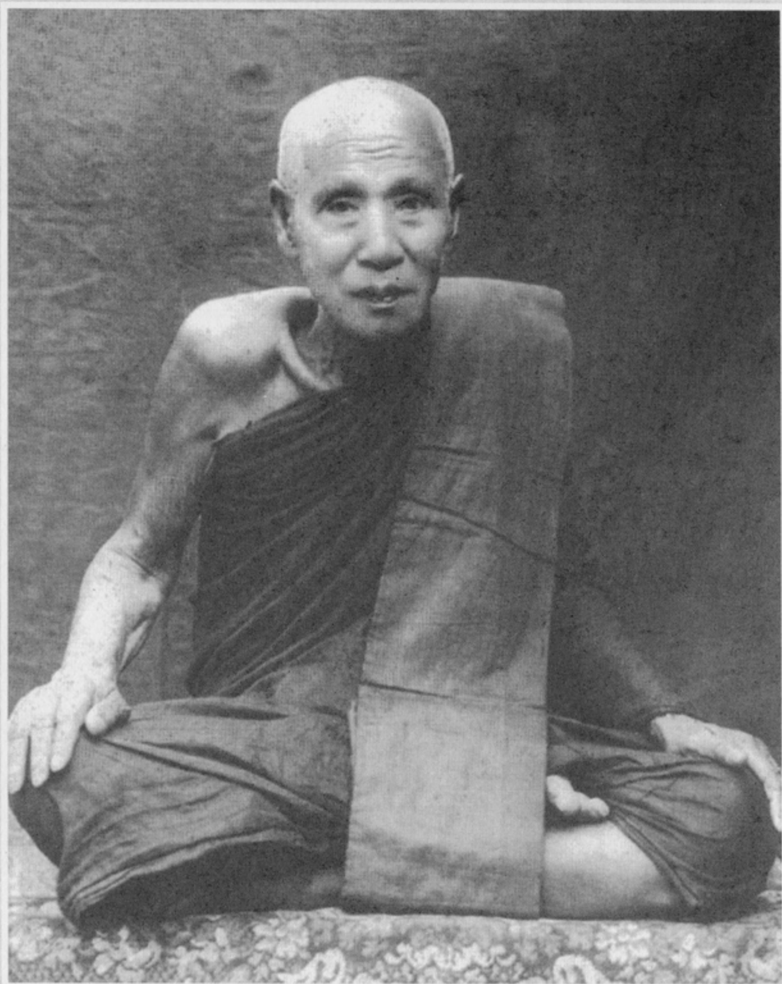

ประวัติ

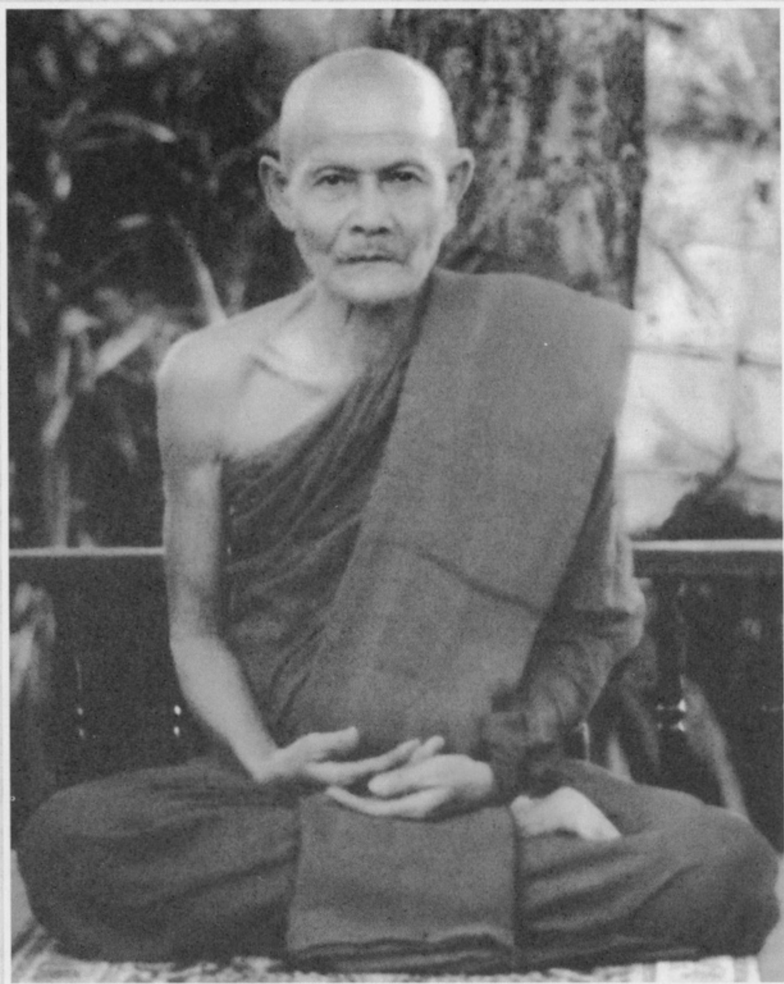
วัดท่าแขก

อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย

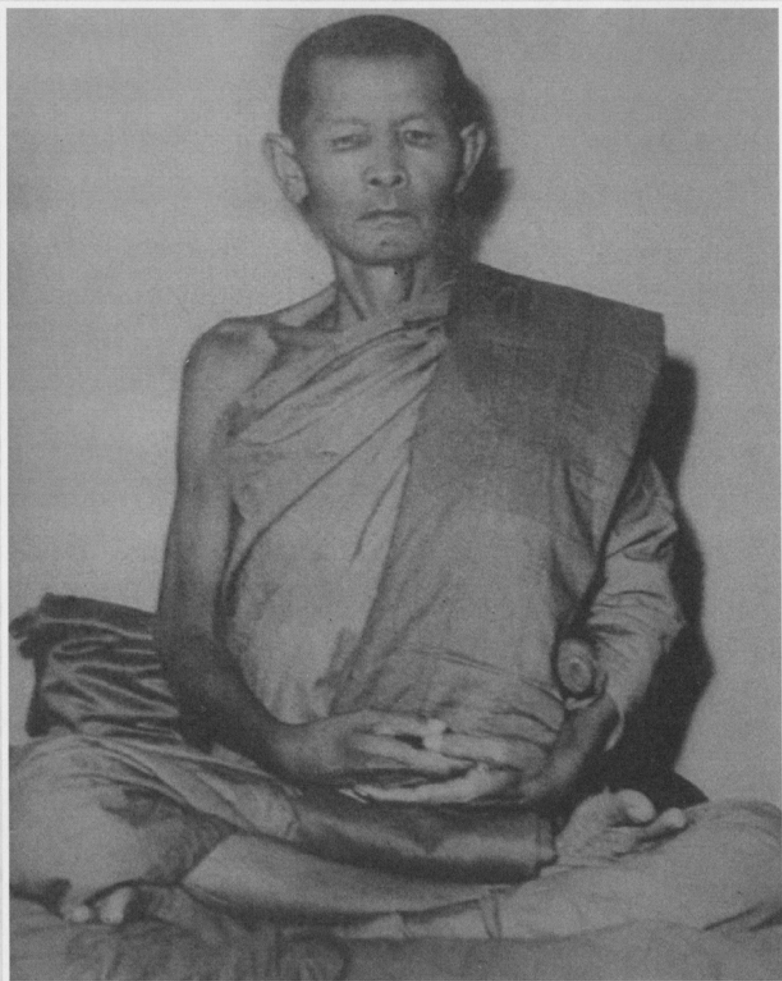

หลวงพ่อเชียงทอง
วัดท่าแขก อำเภอเมือง จังหวัดเลย

หลวงปู่เสาร์ กนฺตสีโล

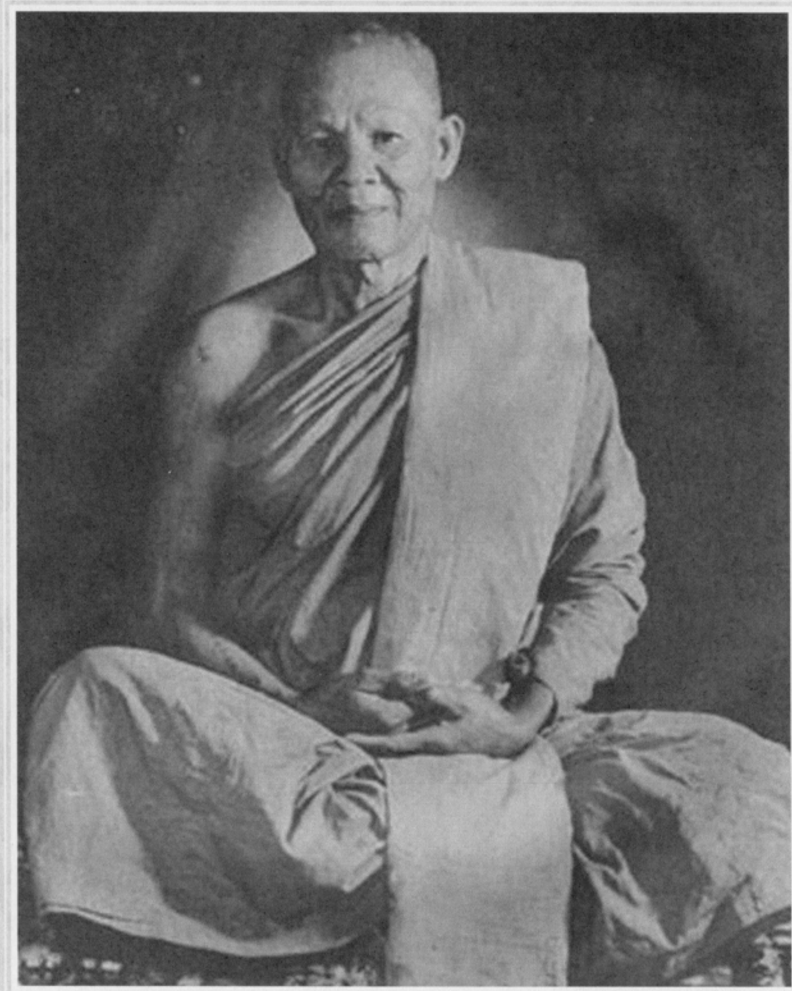
หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต

พระอาจารย์สิงห์ ขันตยาคโม

พระอาจารย์มหาปิ่น ปัญญาพโล

หลวงปู่ชอบ ฐานสโม

คำนิยม

วัดท่าแขก อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย เป็นวัดเก่าแก่แต่โบราณ มีประวัติความเป็นมายาวนาน ได้มีการเรียบเรียงไว้เป็นหลักฐานอย่างสมบูรณ์เช่นนี้ นับว่าเป็นการอนุรักษ์มรดกอันล้ำค่าที่บูรพาจารย์ บรรพบุรุษของเราได้สร้างไว้อย่างน่าอนุโมทนายิ่ง

คณะศิษยานุศิษย์ของพระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม โดย พระอธิการแดง จนฺทวํโส เจ้าอาวาสวัดท่าแขก ได้จัดพิมพ์หนังสือประวัติวัด เพื่อให้อนุชนรุ่นหลังได้ศึกษาความเป็นมาของวัดและปูชนียวัตถุที่สำคัญ ตลอดปฏิปทาของบูรพาจารย์ทั้งหลายที่ได้ฟื้นฟูบูรณะอารามเก่าแก่แห่งนี้ให้มีความเจริญมั่นคงถาวรมาจนถึงปัจจุบัน อันเป็นสิ่งจรรโลงพระพุทธศาสนาให้เจริญวัฒนาถาวรสืบไป

พระครูกิตติสารสุมณฑ์

เจ้าอาวาสวัดศรีสุทธาวาส พระอารามหลวง จังหวัดเลย

กุฏิหลวงปู่ชอบ ฐานสโม
วัดท่าแขก อ.เชียงคาน จ.เลย
สร้าง พ.ศ.๒๕๓๐

ประวัติการสร้างวัดท่าแขก

วัดท่าแขก ตั้งอยู่ที่ บ้านน้อย ตำบลเชียงคาน อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย ทางเข้าวัดเป็นถนนเส้นเดียวกันกับทางเข้าแก่งคุดคู้ ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งของอำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย วัดท่าแขกเป็นวัดโบราณเก่าแก่วัดหนึ่งในจังหวัดเลย ตามหลักศิลาจารึกที่ถูกค้นพบภายในอุโบสถของวัดท่าแขก ซึ่งเขียนจารึกด้วยอักษรภาษาลาวโบราณ นักโบราณคดีกรมศิลปากรได้แปลภาษาลาวจากหลักศิลาจารึกเป็นภาษาไทยว่า

วัดท่าแขก สร้างเมื่อวันเสาร์ ขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๕ ปีกาบสัน พุทธศักราช ๒๒๐๙ จุลศักราช ๑๐๒๘ ตรงกับรัชสมัยของ **สมเด็จพระนารายณ์มหาราช กรุงศรีอโยธยาศรีรามเทพนคร** (กรุงศรีอยุธยา) วัดท่าแขกสร้างขึ้นมาด้วยศรัทธาของ **ท้าวสุวรรณแผ้วพ่าย** พระราชโอรสของพระเจ้าสุริยะวงศาธรรมิกราช กษัตริย์ผู้ครองนครล้านช้างหลวงพระบาง

ท้าวสุวรรณแผ้วพ่าย สร้างวัดท่าแขกขึ้นมาเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้กับพระมเหสีและพระธิดาของพระองค์ที่ได้สวรรคตพร้อมกันเนื่องจากเหตุเรือล่มในแม่น้ำโขง เขตเมืองเชียงคาน ในคราวที่

ท้าวสุวรรณแผ้วพ่ายพาพระมเหสีและพระราชธิดาเสด็จทางเรือไปยังเมืองเวียงจันทน์

วัดท่าแขก ชื่อเดิมในสมัยก่อนนั้นชาวบ้านคนในท้องถิ่นเรียกชื่อวัดแห่งนี้ว่า วัดท่าแข้ คำว่า แข้ ในภาษาอีสานแปลว่า จระเข้ เหตุที่ชาวบ้านในสมัยก่อน เรียกว่าวัดท่าแข้ ก็เพราะว่าที่บริเวณท่าลานหินหน้าวัดที่ติดกับแม่น้ำโขง สมัยนั้นจะมีจระเข้มาอาศัยอยู่อย่างชุกชุม จระเข้มักจะพากันมานอนผึ่งแดดอยู่ที่ท่าลานหินของวัด เมื่อสร้างวัดขึ้นมาแล้วชาวบ้านจึงพากันเรียกชื่อวัดว่า วัดท่าแข้

ปัจจุบันมีการเรียกชื่อวัดแห่งนี้ ผิดเพี้ยนไปจากชื่อเดิมวัดท่าแข้ ปัจจุบันชื่อนี้ได้เพี้ยนไปกลายเป็นชื่อ วัดท่าแขก ดั่งที่ทราบกันในปัจจุบัน..

ปีพุทธศักราช ๒๔๖๙ **หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต หลวงปู่สิงห์ ขันตยาคโม หลวงปู่มหาปิ่น ปัญญาพโล หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี หลวงปู่พรหม จิรปุญโญ หลวงปู่หลุย จันทสาโร หลวงปู่สีโห เขมโก หลวงปู่ฝั้น อาจาโร** และพระภิกษุสามเณรอีกประมาณ ๔๐ กว่ารูป ได้เดินธุดงค์ผ่านมาทางเชียงคาน หลวงปู่มั่นได้พาลูกศิษย์พักภาวนาอยู่ที่วัดท่าแขก ซึ่งตอนนั้นวัดท่าแขกยังเป็นวัดร้างอยู่

ปีพุทธศักราช ๒๔๗๐ **หลวงปู่เสาร์ กันตสีโล หลวงปู่ชอบ ฐานสโม หลวงปู่หล้า ขันติธโร** ครูบาอาจารย์จากประเทศลาว ๒ รูปและสามเณร ๒ รูป ได้เดินทางมาพักภาวนาอยู่ที่ วัดท่าแขก หลวงปู่เสาร์พาหลวงปู่ชอบและพระเณรร่วมกับชาวบ้านเชียงคาน ทำการบูรณะซากปรักหักพังของอุโบสถและเจดีย์ขึ้นมาใหม่ หลวงปู่เสาร์ท่านให้ลูกศิษย์ขนเอาเศษอิฐมาก่อเป็นแท่น เพื่อใช้เป็นฐานที่ตั้งของพระพุทธรูปโบราณ ๓ องค์ที่พบอยู่ภายในอุโบสถวัดท่าแขก หลวงปู่เสาร์และหลวงปู่ชอบพักภาวนาอยู่ที่วัดท่าแขกประมาณ ๑๕ วัน จากนั้นองค์ท่านหลวงปู่เสาร์ได้เดินทางไปเที่ยววิเวกไปทางเมืองแก่นท้าว ประเทศลาว

ปีพุทธศักราช ๒๕๑๙ **พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม** ท่านมีดำริที่จะฟื้นฟูวัดร้างท่าแขกจากสภาพให้กลับเป็นวัดในพระพุทธศาสนาอีกครั้ง เนื่องจากที่วัดท่าแขกมีพระพุทธรูปโบราณอยู่สามองค์ ซึ่งเป็นสมบัติพระพุทธศาสนาชุดสุดท้ายที่ยังเหลืออยู่ที่วัดแห่งนี้ หากปล่อยให้พระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้ไว้โดยไม่มีใครมาดูแล พระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้อาจสูญหายไปได้ พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบท่านจึงมอบหมายให้ลูกศิษย์ของท่านคือ พระราชสีลสังวร (เจ้าคุณนาซ่าว) และ หลวงพ่อบัวคำ มหาวีโร ร่วมกับพระอีกสามรูปคือ หลวงพ่อก้อนทอง ปิยธัมโม หลวงพ่อบุญเรือง พระพัง เข้ามาบูรณะวัดท่าแขกขึ้นมาอีกครั้ง

พระราชสีลสังวรและหลวงพ่อบัวคำพาพระและชาวบ้านน้อยเชียงคานรื้อซากปรักหักพังของอุโบสถและซากเจดีย์เก่าของวัดท่าแขก เพื่อทำการจัดเรียงขึ้นมาใหม่ ได้สร้างศาลาชั่วคราวมุงด้วยสังกะสีเพื่อกันแดดกันฝนให้กับพระพุทธรูปโบราณทั้งสามองค์ ก่อนจะเข้าพรรษาในปีนั้น หลวงปู่ชอบท่านได้เดินทางมาพักค้างคืนที่วัดท่าแขกสองคืน พอใกล้จะถึงวันอธิฐานเข้าพรรษาองค์ท่านจึงกลับไปจำพรรษาที่วัดป่าสัมมานุสรณ์ ตำบลผาน้อย อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย

หลวงปู่ชอบได้มอบหมายให้ลูกศิษย์ของท่านคือ **หลวงพ่อบัวคำ มหาวีโร หลวงพ่อก้อนทอง ปิยะธัมโม หลวงพ่อสอน** จำพรรษาที่วัดท่าแขกเพื่อบรมศีลธรรมให้แก่ชาวบ้านในท้องถิ่น จากนั้นเป็นต้นมาวัดท่าแขกจึงมีพระภิกษุสามเณรที่เป็นลูกศิษย์ของพระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม เดินทางเข้ามาพักและจำพรรษาที่วัดท่าแขก ตราบจนปัจจุบัน..

ปีพุทธศักราช ๒๕๒๓ พระอาจารย์แดง จันทวังโส ท่านได้มาจำพรรษาที่วัดท่าแขก หลวงปู่ชอบท่านจึงมอบหมายให้พระอาจารย์แดงเป็นเจ้าอาวาสวัดท่าแขก โดยองค์ท่านหลวงปู่ชอบได้เมตตารับเอาวัดท่าแขกไว้ในความอุปถัมภ์ขององค์ท่าน วัดท่าแขกจึงอยู่ในความเมตตาอุปถัมภ์ของ พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม มาโดยตลอดจนถึงทุกวันนี้

ภาวนาที่วัดร้างริมฝั่งแม่น้ำโขง

พระคุณเจ้าหลวงปู่เสาร์ กันตสีโล พาหลวงปู่ชอบและลูกศิษย์ที่ติดตามเข้าได้มาพักภาวนาที่วัดร้างแห่งหนึ่ง ซึ่งวัดร้างแห่งนี้จะอยู่ติดกับแม่น้ำโขง ชาวบ้านคนท้องถิ่นในสมัยนั้นเรียกชื่อวัดแห่งนี้ว่า วัดท่าแข้ (วัดท่าจระเข้) เพราะสมัยก่อนตรงลานหินหน้าวัดที่ติดกับฝั่งแม่น้ำโขงจะมีจระเข้มาอาศัยอยู่ที่นี่เป็นจำนวนมาก พอสร้างวัดขึ้นมาแล้วชาวบ้านจึงเรียกชื่อวัดนี้ว่าวัดท่าแข้ หลวงปู่ชอบท่านเล่าถึงตอนที่หลวงปู่เสาร์พาท่านมาพักภาวนาที่วัดท่าแข้ให้ฟังว่า

"ตอนท่านอาจารย์เสาร์พาเรากับหมู่คณะมาพักอยู่ที่นี่ วัดท่าแข้ตอนนั้นเป็นวัดร้างมีซากโบสถ์เก่าและซากเจดีย์เก่าถูกเถาวัลย์ปกคลุมหนาแน่นไปหมด แสดงว่าวัดแห่งนี้ถูกทิ้งร้างมานานแล้ว สมัยนั้น (๒๔๗๐) ที่นี่ป่าไม้หนาแน่นมากมองเห็นแสงเดือนแสงตะวันแค่พอซำลาง (พอรำไร) เรากางกลดจัดที่พักให้ท่านอาจารย์เสาร์อยู่ปากทางห้วยตกโขง ทางเดียวกับทางต้นโพธิ์ใหญ่ที่ยืนต้นอยู่จนถึงวันนี้ล่ะ ส่วนเรากางกลดพักอยู่ทางไปบ้านน้อยแก่งคุดคู้"

"ตอนนั้นที่นี่ยังบ่มีบ้านคน มีแต่กระท่อมเถียงนาไม่มีผู้คนอยู่อาศัย เวลาบิณฑบาตท่านอาจารย์เสาร์จะพาพวกเราไปบิณฑบาตในตัวเมืองเชียงคานเลาะริมโขง(ถนนชายโขงในปัจจุบัน) บิณฑบาตผ่านบ้านโยมคนไหนท่านอาจารย์เสาร์ก็จะบอกบุญกับโยมว่า ใครมีจอบเสียมมีดพร้าก็ให้พากันมาช่วยตัดถางเครือไม้ที่ปกคลุมซากโบสถ์ซากเจดีย์ ท่านจะพาชาวบ้านบูรณะวัดร้างแห่งนี้ ชาวบ้านบอกกับท่านว่าจะชวนกันมาช่วยท่านบูรณะวัดท่าแขก"

"ชาวบ้านพากันมาตัดเครือไม้เถาวัลย์ที่คลุมโบสถ์คลุมเจดีย์ออกจนหมด ท่านอาจารย์เสาร์พาพระเณรและชาวบ้านเก็บซากอิฐขึ้นมาเรียงซ้อนกันใหม่เท่าที่จะทำได้ในตอนนั้น ตอนรื้อค้นขนซากอิฐเก่านั้นได้พบพระพุทธรูปโบราณและเครื่องใช้ไม้สอยถ้วยชามหม้อไห ซึ่งเป็นของใช้ของคนลาวหลวงพระบางสมัยก่อน พระพุทธรูปเก่าที่ค้นพบมีพระพุทธรูปที่ทำจากทองคำทำจากสำริด ทำจากเงิน ทำจากหินก็มี ส่วนมากจะเป็นพระพุทธรูปที่ทำจากไม้เสียมากกว่า"

"พระพุทธรูปเหล่านี้ส่วนมากจะถูกซากอิฐทับถมไว้ ชาวบ้านบางคนเห็นพระพุทธรูปที่ทำด้วยทองคำหรือเงินเขาอยากจะเอาไปเป็นสมบัติส่วนตัว ท่านอาจารย์เสาร์ห้ามไม่ให้ใครเอาพระ

หรือสิ่งของในวัดนี้ออกไป ท่านบอกว่าสิ่งของเหล่านี้เป็นสมบัติของพระศาสนา เป็นทรัพย์ของแผ่นดิน ถ้าใครเอาไปครอบครองโดยมิชอบแล้วจะเกิดวิบัติได้ ชาวบ้านเขากลัวตนเองจะวิบัติตามที่ท่านอาจารย์เสาร์บอก เขาก็ไม่กล้าเอาของพวกนี้ไปเป็นสมบัติส่วนตัว"

หลวงปู่เสาร์ท่านพาพระเณรและชาวบ้านบูรณะวัดท่าแขกจนเป็นที่พอใจของท่านแล้ว ท่านจึงสั่งให้หยุดทำการบูรณะและให้พระเณรพากันทำความเพียรเดินจงกรมภาวนา หลวงปู่ชอบท่านเล่าถึงประสบการณ์ในการภาวนาของท่านตอนอยู่ที่วัดท่าแขกให้ฟังว่า มีคืนหนึ่งท่านภาวนาอยู่ ปรากฏมีลำแสงสีขาวพุ่งออกมาจากทางโบสถ์เก่าวัดท่าแขก ลำแสงนี้ลอยวนอยู่รอบๆ กลดแล้วก็พุ่งเข้ามาชนที่หน้าอกของท่าน แล้วหายไป

ท่านจึงนำนิมิตที่ท่านเห็นนี้มาพิจารณาดู ท่านทราบว่าสถานที่แห่งนี้ท่านเคยมีความผูกพันมาแต่ในอดีต ท่านเป็นผู้หนึ่งที่เคยร่วมสร้างวัดแห่งนี้ในชาติที่องค์ท่านเกิดเป็นชาวลาวเมืองไชยะบุลี (ไชยะบุรี) ในอนาคตท่านจะได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับสถานที่แห่งนี้อีก แสงสีขาวที่พุ่งเข้าชนหน้าอกของท่านนั้น คือดวงจิตของเทวดาที่เขาพิทักษ์รักษาสมบัติของพระศาสนาที่วัดท่าแขก..

พญานาคเมืองเชียงคาน

ต่อจากเรื่องที่องค์ท่านหลวงปู่ชอบเล่าให้ฟังนี้ ได้กราบเรียนถามองค์ท่านว่าหลวงปู่เห็นพญานาคครั้งแรกอยู่ที่ไหน หลวงปู่ท่านตอบว่า ท่านเห็นพญานาคครั้งแรกที่แม่น้ำโขงเมืองเชียงคานตรงท่าน้ำวัดท่าแขก (ปากห้วยท่าแขก) พญานาคเขามาแสดงตนให้ท่านเห็นด้วยตาเนื้อตอนที่ท่านกำลังสรงน้ำที่ท่าน้ำแห่งนี้เวลาประมาณบ่ายสี่โมงเย็น

ทีแรกท่านเข้าใจว่าเป็นท่อนไม้ที่ลอยมากับลำน้ำโขง แต่เมื่อท่านมองดูแล้วมันไม่ใช่ขอนไม้ตามที่ท่านเข้าใจในเบื้องต้น เพราะสิ่งที่ท่านเห็นนี้มีสัณฐานลักษณะสีดำมะเลื่อมคล้ายงูขนาดใหญ่มีความยาวประมาณ ๑๐๐ เมตร ถึงแม้น้ำจะไหลแรงแค่ไหนแต่สิ่งที่ท่านเห็นนี้กับไม่เคลื่อนไหวไหลไปตามสายน้ำ แล้วสิ่งนี้ค่อยๆ ลอยเคลื่อนตัวในลักษณะขวางกับลำน้ำเข้ามาทางที่ท่านกำลังสรงน้ำอยู่

พอเข้ามาใกล้ท่านประมาณ ๒๐ วาก็หยุดนิ่งอยู่กับที่ไม่เคลื่อนไหวไปไหนอีก บางครั้งก็ทำตัวให้จมน้ำแล้วก็ลอยขึ้นมาบนผิวน้ำสลับไปมาอยู่แบบนี้ จากนั้นได้ชูส่วนหางโผล่ขึ้นมาเหนือน้ำสูงประมาณเท่ากับต้นตาล พอถึงตอนนี้หลวงปู่ชอบท่านนึกขึ้นมาในใจว่า พญานาค เหมือนกับว่าพญานาคตนนี้จะรับรู้ในความคิดของท่าน หลังจากท่านยืนตะลึงมองดูอยู่ไม่กี่อึดใจ ปรากฏว่ามีน้ำพุ่งขึ้นไปบนอากาศเหมือนกับใต้น้ำโขงมีอะไรบางอย่างที่พ่นน้ำทำให้น้ำเกิดพุ่งขึ้นมา แล้วพญานาคที่ท่านเห็นนี้ก็จมหายลงไปในน้ำ

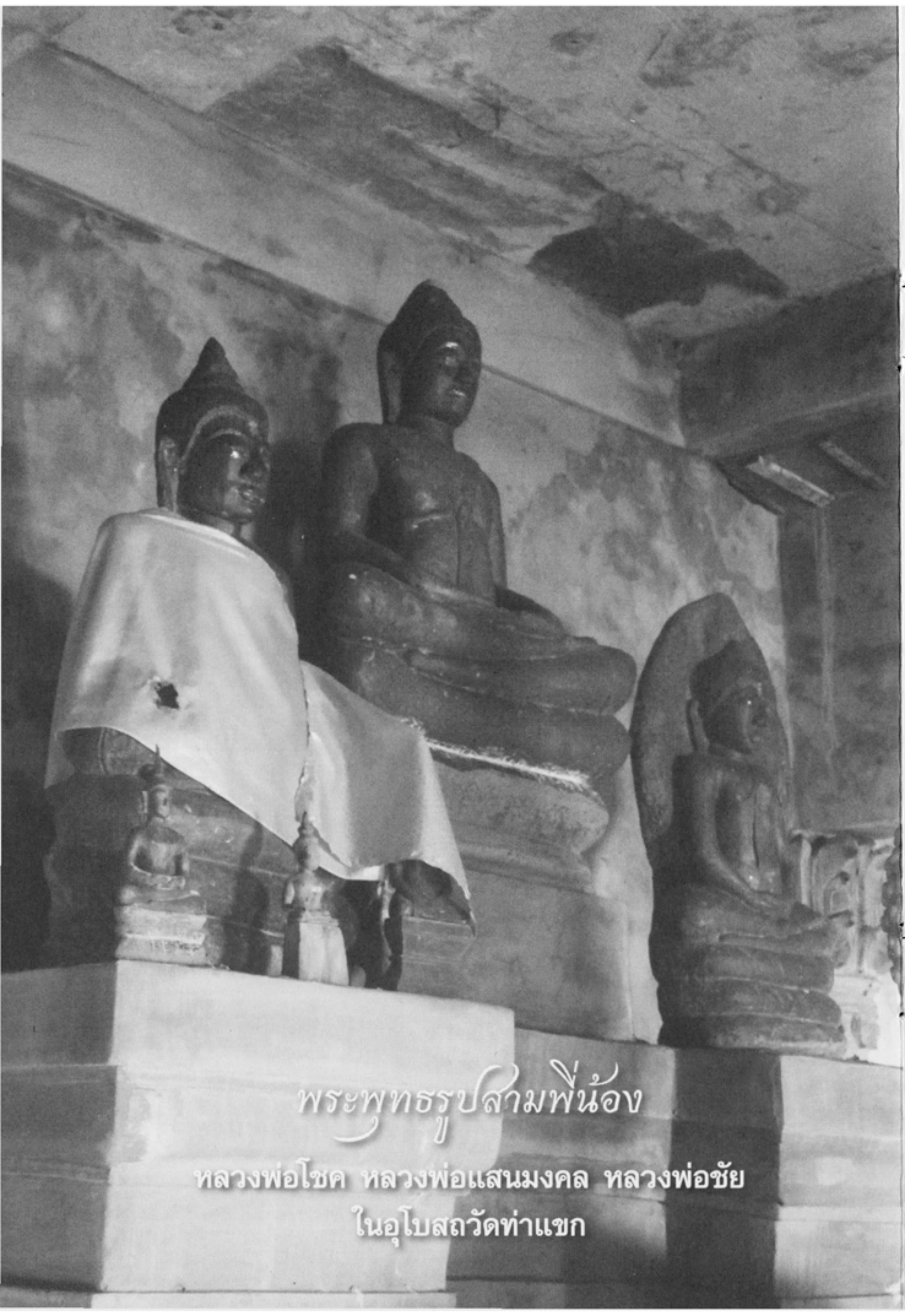
ตกกลางคืนมีบุรุษท่านหนึ่งแต่งกายภูมิฐานเหมือนกับเจ้านายทางเมืองลาวสมัยก่อน เขามาปรากฏให้ท่านเห็นในนิมิต เขาบอกท่านว่าเขาเป็นพญานาคที่เฝ้าทรัพย์สมบัติของพระศาสนาอยู่ที่วัดร้างแห่งนี้

เขาดีใจที่หลวงปู่เสาร์พาพระเณรและชาวบ้านมาบูรณะสถานที่แห่งนี้ เขาดีใจที่ได้เห็นพระเณรผู้ปฏิบัติตนอยู่ในศีลในธรรมเข้ามาบำเพ็ญสมณะธรรมอยู่ที่วัดแห่งนี้ หลังจากที่นี้ถูกทิ้งร้างมาเกือบร้อยปี

ท่านถามพญานาคตนนี้ว่า ใช่ท่านหรือเปล่าที่มาแสดงตนให้อาตมาเห็นเมื่อตอนบ่าย เขาตอบท่านว่าเป็นเขาเองที่มาแสดงตนให้ท่านเห็น เหตุที่มาแสดงตนให้ท่านเห็นด้วยตาเนื้อนั้นเขาอยากให้ท่านรู้ถึงภพภูมินี้ว่ามีอยู่จริงตามที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ และแสดงออกในอนุโมทนาบุญที่พวกท่านได้มาบูรณะสมบัติพระศาสนาของวัดนี้ เขาจึงแสดงออกโดยการพ่นน้ำขึ้นไปบนอากาศ

ท่านถามพญานาคตนนี้ว่าท่านมีชื่อว่าอะไร เขาตอบท่านว่าข้าพเจ้ามีนามว่า **"อิสโรนาคราช"** มีวิมานบาดาลอยู่ที่ปากแม่น้ำเลย ข้าพเจ้าเป็นเจ้าเมืองบาดาลอยู่ที่นั่น

เมืองของพญานาคอิสโรนี้หลวงปู่ชอบท่านว่าเป็นเมืองใหญ่กว่าเมืองเชียงคานมาก มีอาณาเขตไปจนถึงอำเภอน้ำปาด จังหวัดอุตรดิตถ์ พญานาคตนนี้ท่านบอกว่ามีอายุ ๑๒,๐๐๐ ปี (ของมนุษย์) ชั้นบรรดาศักดิ์ของพญานาคอิสโรนั้นหากเปรียบเทียบแบบศักดินาของข้าราชการบนเมืองมนุษย์ อิสโรนาคราชเทียบเท่ากับตำแหน่งนายอำเภอ..

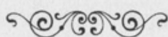

พระพุทธรูปสามพี่น้อง

หลวงพ่อโชค หลวงพ่อแสนมงคล หลวงพ่อชัย

ในอุโบสถวัดท่าแขก

พระพุทธรูปสามพี่น้อง

ที่วัดท่าแขก มีพระพุทธรูปโบราณอยู่ ๓ องค์ ค้นพบโดยพระคุณเจ้าหลวงปู่เสาร์ กันตสีโล ในคราวที่ท่านพา**พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม** และลูกศิษย์มาพักภาวนาอยู่ที่วัดท่าแขกในครั้งแรกที่พบพระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้ พระพุทธรูปทั้งสามองค์ถูกซากอิฐทับถมเอาไว้โดยมีจอมปลวกหุ้มโอบเอาไว้อีกชั้นหนึ่ง จึงทำให้พระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้รอดพ้นจากสายตาพวกมิจฉาชีพที่มาขุดหาสมบัติโบราณของวัดท่าแขกไปได้

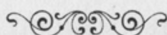
ต่อมาเมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๙ **พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม** องค์ท่านได้พาลูกศิษย์เข้ามาบูรณะวัดท่าแขกขึ้นมาใหม่อีกครั้ง และได้สร้างศาลาชั่วคราวมุงด้วยสังกะสีเพื่อบังแดดบังฝนให้กับพระพุทธรูปทั้งสามองค์ ต่อมาจึงได้มีการตั้งชื่อพระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้ว่า **หลวงพ่อโชค หลวงพ่อชัย หลวงพ่อแสนมงคล** ตามลำดับ

หลวงพ่อแสนมงคล เป็นพระพุทธรูปปางสมาธิ เนื้อหินทราย ศิลปะทวารวดีตอนปลาย หน้าตักกว้างประมาณ ๙๒ เซนติเมตร สูงประมาณ ๑๕๓ เซนติเมตร

หลวงพ่อโชค เป็นพระพุทธรูปปางนั่งสมาธิ เนื้อหินทราย ศิลปะทวารวดีตอนปลาย หน้าตักกว้างประมาณ ๖๖ เซนติเมตร สูงประมาณ ๑๒๘ เซนติเมตร

หลวงพ่อชัย เป็นพระพุทธรูปปางนาคปรก เนื้อหินทราย ศิลปะทวารวดีตอนปลาย หน้าตักกว้างประมาณ ๖๑ เซนติเมตร สูงประมาณ ๑๒๓ เซนติเมตรทางเจ้าหน้าที่กรมศิลปากรได้เข้ามาทำการสำรวจวัตถุโบราณของวัดท่าแขก ทางเจ้าหน้าที่กรมศิลปากรได้ทำการตรวจพิสูจน์พระพุทธรูปทั้งสามองค์ตามหลักวิชาการ เจ้าหน้าที่กรมศิลปากรได้สรุปความเห็นว่า พระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้เป็นพระพุทธรูปสมัยทวารวดี สันนิฐานว่าพระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้สร้างขึ้นมาในยุคปลายสมัยที่ขอมเรืองอำนาจ มีอายุประมาณ ๑,๐๐๐ ปี พระพุทธรูปทั้งสามองค์มีอายุในการสร้างมากกว่าอายุของการสร้างวัดท่าแขกแต่ทางเจ้าหน้าที่กรมศิลปากรไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นผู้นำพระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้มาประดิษฐานไว้ที่วัดท่าแขก เพราะไม่มีหลักฐานปรากฏให้ทราบว่าพระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้มาอยู่ที่วัดท่าแขกได้อย่างไร เพราะอาณาจักรขอมไม่ได้แผ่อำนาจมาถึงเขตนี้ อาณาเขตลุ่มแม่น้ำโขงตอนบนเขตนี้ในอดีตเป็นของอาณาจักรลานช้างหลวงพระบาง ทางเจ้าหน้าที่กรมศิลปากรสันนิฐานว่าจะต้องมีผู้นำพระพุทธะรูปทั้งสามองค์นี้มาจากที่แห่งอื่นเพื่อนำมาประดิษฐานไว้ที่วัดท่าแขก..

ประวัติความเป็นมา ของพระพุทธรูปสามพี่น้อง

พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม องค์ท่านเล่าเรื่องประวัติความเป็นมาของพระพุทธรูปสามพี่น้องให้ฟังเมื่อวันงานทอดกฐินวัดท่าแขก เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๗ ว่า

"พระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้สร้างขึ้นมาจากศรัทธาของพราหมณ์สามพี่น้องเมืองตักกะศิลานาดูน (อ.นาดูน จ.มหาสารคาม) เพื่อมอบถวายไว้เป็นสมบัติในพระพุทธศาสนา เพื่อเป็นสัจจาอธิฐานว่าพี่น้องทั้งสามคนนี้หากเกิดชาติใดก็ให้ได้พบเจอกันในพระพุทธศาสนา พราหมณ์พี่ชายคนโตสร้างพระพุทธรูปนาคปรกขึ้นมา (หลวงพ่อชัย)"

"พราหมณ์ผู้เป็นน้องทั้งสองคนเมื่อเห็นพี่ชายสร้างพระพุทธรูปปางนาคปรกขึ้นมาแล้ว พวกเขาจึงพาสร้างพระพุทธรูปปางนั่งสมาธิขึ้นมาอีกสององค์ (หลวงพ่อโชค-หลวงพ่อแสนมงคล) เพื่อแสดงออกซึ่งความเคารพที่พวกตนมีต่อพี่ชายคนโต" และอธิฐานว่าจะไม่พรากจากกัน

"เมืองตักกะศิลาต่อมาได้เกิดโรคระบาดชนิดหนึ่ง ทำให้มีผู้คนเจ็บป่วยล้มตายลงเป็นจำนวนมาก เป็นโรคระบาดที่ไม่เคยมีปรากฏมาก่อน โรคนี้เกิดขึ้นที่เมืองตักกะศิลาเป็นครั้งแรกแล้วระบาดไปตามเมืองต่างๆ คนในสมัยนั้นไม่รู้จะเรียกชื่อโรคนี้ว่าโรคอะไรจึงพากันตั้งชื่อโรคนี้ว่า โรคผีห่า พอโรคผีห่าระบาดไปตามเมืองต่างๆ คนเมืองอื่นที่เป็นโรคนี้เขาจึงเรียกโรคผีห่าว่าอหิวาห์ตักกะโรค คือโรคที่มีต้นกำเนิดมาจากเมืองตักกะศิลา"

"โรคระบาดในครั้งนั้นทำให้คนในเมืองตักกะศิลาล้มตายลงเป็นจำนวนมาก พราหมณ์สามพี่น้องก็ตายเพราะโรคนี้ ผู้คนในเมืองตักกะศิลาที่รอดตายจากโรคนี้ได้ทิ้งบ้านทิ้งเรือนอพยพหนีไปอยู่ยังบ้านอื่นเมืองอื่น เมืองตักกะศิลาตอนนั้นจึงกลายเป็นบ้านร้างเมืองร้างไป"

ผ่านไปหลายร้อยปีมีพ่อค้าคาราวานเกวียนผ่านมาพักที่เมือง ตักกะศิลา พวกพ่อค้าได้เห็นพระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้ถูกทิ้งอยู่ใน กู่ร้าง พวกเขาจึงพากันลักเอาพระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้ใส่เกวียน มาเพื่อเอาไปแลกเอาไปขาย พวกพ่อค้าได้เอาพระพุทธรูปทั้ง สามองค์นี้แห่ไปแลกไปขายพร้อมกับสินค้าอื่นๆ เอาพระพุทธรูป แห่ไปตามบ้านไหนเมืองไหนก็ไม่มีใครที่จะกล้าแลกกล้าซื้อ พระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้

พวกพ่อค้าคาราวานกลุ่มนี้จึงตั้งใจจะเอาสินค้าและพระพุทธ รูปไปขายทางเมืองแก่นท้าวไชยะบุรี (ประเทศลาว) พอกองค้า คาราวานเกวียนมาพักแรมขายของอยู่เมืองเชียงคาน ลุ่มแม่น้ำโขง เขตนี้เกิดโรคห่าระบาดอย่างหนักชาวบ้านชาวเมืองป่วยล้มตาย ด้วยโรคระบาด พวกพ่อค้าก็พากันล้มตายไปหลายคน คนที่รอด ชีวิตจึงเกิดความกลัวพากันทิ้งสิ่งของรวมทั้งพระพุทธรูปทั้งสาม องค์นี้ไว้ที่ป่านอกเมืองเชียงคาน

ชาวบ้านที่นี่พบเห็นพระพุทธรูปสามองค์ถูกทิ้งไว้ที่ป่า เขาจึง พากันอาราธนาพระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้ใส่เกวียนเพื่อจะนำไป ประดิษฐานไว้ที่วัดในเมืองเชียงคาน แต่วัวที่บรรทุกพระพุทธรูปไม่ ยอมเดินไปตามทางที่เจ้าของต้องการให้ไป กับลากเกวียนเดินมุ่ง หน้าออกจากเมืองเชียงคานไปที่อื่น ถึงเจ้าของจะเฆี่ยนตีอย่างไร

วัวมันก็ไม่ยอมหยุดเดิน ชาวบ้านจึงลงความเห็นเสี่ยงทายกันว่าถ้าวัวลากเกวียนไปหยุดกินน้ำหรือหยุดพักที่ใด ถือว่าพระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้อยากจะอยู่ที่นั่น เจ้าของเกวียนจึงปล่อยวัวให้ลากเกวียนบรรทุกพระพุทธรูปทั้งสามองค์ไปโดยที่ไม่มีผู้ใดขึ้นมาบังคับ

ชาวบ้านชาวเมืองพากันตีฆ้องร้องป่าวบอกข่าวกันไปทั่ว ผู้คนพากันแตกตื่นออกมาคอยต้อนรับเพื่อจะนิมนต์พระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้ให้ไปอยู่ยังคุ้มวัดของตน วัวลากเกวียนผ่านวัดหรือผ่านบ้านไหนไป พระเณรเถรชีและชาวบ้านนั้นๆ เขาจะเอาน้ำเอาหญ้ามาล่อให้วัวหยุดกินน้ำกินหญ้า เพื่อจะได้อาราธนาเอาพระพุทธรูปทั้งสามนี้ให้อยู่กับวัดที่คุ้มวัดของพวกตน

วัวลากเกวียนบรรทุกพระพุทธรูปผ่านสถานที่ต่างๆ ไปหลายที่แต่ไม่ยอมหยุดกินน้ำกินหญ้าที่ไหนเลย วัวทั้งคู่ลากเกวียนเลาะมาตามริมฝั่งแม่น้ำโขง พอผ่านมาถึงวัดท่าแขกวัวทั้งคู่จึงหยุดพักกินน้ำซับ (น้ำที่ผุดขึ้นเองโดยธรรมชาติ อยู่ทางฝั่งโรงเรียนมูลมังหลวงปู่ชอบ ฐานสโม ในปัจจุบัน)

เมื่อวัวกินน้ำแล้วมันก็ไม่ยอมเดินไปที่ไหนอีก เจ้าของวัวลองตีวัวเพื่อที่จะให้มันเดินต่อไป ถึงเจ้าจะเฆี่ยนตีอย่างแรงแค่ไหนวัวทั้งคู่ก็ไม่ยอมเดินไปไหนอีก คนทั้งหลายที่ตามมาจึงลงความเห็นกันว่าพระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้อยากจะอยู่ที่วัดท่าแขก ชาวบ้านจึงพากันนิมนต์พระพุทธรูปทั้งสามองค์มาประดิษฐานไว้ที่อุโบสถวัดท่าแขก

องค์ท่านหลวงปู่ชอบ “พระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้จะอยู่ด้วยกันตลอดไม่มีการแยกองค์หนึ่งองค์ใดให้พรากจากกัน พอถึงเวลาที่จะไปแล้วพญานาคเขาจะมาอัญเชิญไปเอง พระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้มีความศักดิ์สิทธิ์ เทวดาพญานาคเขาจะมากราบไหว้อยู่ทุกวัน พญานาคจะมาเฝ้าอารักขาดูแลอยู่ทุกวันมิได้ขาด ข้างขึ้นจะเป็นทหารพญานาคของอิสโรนาคราชมาดูแล ข้างแรมจะเป็นทหารพญานาคของกากะละนาคราชมาดูแล หากใครทำไม่ดีกับพระพุทธรูปทั้งสามองค์นี้จะเกิดวิบัติในทันตา หากใครปฏิบัติทำด้วยความเคารพก็เป็นสิริมงคลกับบุคคลนั้นเช่นเดียวกัน”

เปรตลักกินของสงฆ์

พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม ท่านเล่าถึงเปรตตนหนึ่งที่วัดท่าแขกว่า

"ท่านพระอาจารย์เสาร์บอกกับเราว่า ท่านชอบ ที่วัดแห่งนี้มีเปรตผู้ชายตนหนึ่ง เปรตตนนี้มีอายุร่วมสามร้อยปีแล้ว ตัวของมันจะสูงผอมดำเหมือนกับถูกไฟไหม้จนเกรียมไปทั้งตัว ตัวสูงเท่ากับหลังคาโบสถ์ มันจะเดินหาเก็บกินของบูดของเน่าภายในวัดเก็บกินสะเลดน้ำลาย ขี้หมาขี้แมวกินเป็นอาหารเพราะบาปกรรมของตนเอง"

"เปรตตนนี้ในอดีตเคยเป็นโยมรับใช้พระเณรที่วัดแห่งนี้มาก่อน พอคุ้นเคยกับพระเณรเถรชีในวัดแล้วมันก็ไม่เคารพยำเกรงพระสงฆ์องค์เณร ถือวิสาสะเอาของในวัดไปกินไปใช้โดยไม่แจ้งให้พระเณรองค์ใดองค์หนึ่งทราบ ของกินอันใดที่มันเห็นว่าดี หรือของที่มันอยากจะกินแล้ว มันเอาไปกินโดยไม่มีการขออนุญาตจากพระเณรเลย"

"พอของกินของใช้ในวัดมันหายไปหลายๆ ครั้ง พระเณรท่านถามว่าได้เอาไปกินไปใช้หรือไม่ มันจะปฏิเสธว่าไม่ได้เอาไป หลายครั้งที่มันทำลงไปเพราะมันคิดว่าพระเณรท่านไม่รู้ เมื่อท่านปรามหรือห้าม มันก็ปฏิเสธทุกครั้งไป พอซักถามเข้ามันก็โกรธพระเณรตามประสานิสัยอันธพาลของมัน มันท้าทายว่าถ้าหากมันเอาของสงฆ์ไปกินขอให้ข้าพเจ้าตายแล้วไปเกิดเป็นเปรต อดอยากปากแห้งไม่มีข้าวกิน ให้ได้กินแต่ของบูดเน่าภายในวัดนี้"

"เพราะความมืดบอดของจิตใจมันถึงออกปากท้าทายบุญบาปเข้าวัดแต่ตัว แต่จิตใจไม่มีวัตรปฏิบัติเลย มันคิดว่าบาปบุญไม่มีตัวตน มันจึงไม่เชื่อในเรื่องของบาปกรรม ทำอะไรลงไปก็ทำไปตามกิเลสของตนเองบงการ พวกจิตมืดจิตบอดอย่างนี้ยากแก่การโปรด บุคคลเช่นนี้ไม่รู้ว่าพระพุทธเจ้าอีกกี่พระองค์มาตรัสรู้มันถึงจะได้รู้เห็นเป็นธรรมขึ้นมากับเขาบ้าง"

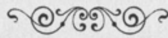
“พอตายไปแล้วมันก็ได้มาเกิดเป็นเปรตอยู่ที่วัดแห่งนี้สมกับที่มันท้าทาย เป็นเปรตที่มีความหิวโหยอยู่ตลอดเวลา เที่ยวหาเก็บของบูดเน่ากิน เก็บขี้หมาขี้แมวที่อยู่ตามพื้นดินของวัดกิน เรามาวัดท่าแขกทีไรก็เห็นแต่มันเดินเก็บกินขี้หมาขี้แมวอยู่อย่างนั้น เห็นมันแล้วก็นึกสังเวชในใจ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม กรรมของมันทำมาแบบนี้ผลจึงออกมาเช่นนี้ ”

“คนอื่นหรือเราก็โปรดมันไม่ได้เพราะจิตของมันมืดบอด จิตไม่มีด้านสว่างพอที่จะรับบุญกุศลได้ เป็นโมฆะบุรุษผู้บกพร่องในธรรม อาหารบูดหรือขี้หมาขี้แมวนั้นเป็นอาหารที่เกิดจากผลกรรมของเปรตตนนี้ ของพวกนี้ไม่มีวันหมดหรอก เมื่อมันหิวขึ้นมาเมื่อไหร่กรรมจะบันดาลให้มูตรคูถของเน่าเหล่านี้ผุดขึ้นมาให้มันได้กิน สิ่งเหล่านี้มันจะหมดไปพร้อมกับกรรมของมันเท่านั้น ถ้ามันยังไม่หมดกรรม มันก็จะเป็นเปรตอยู่ที่วัดนี้อีกนาน”

จากหนังสือบันทึกชีวประวัติ พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม

เขียนบันทึกโดย..พระวีระศักดิ์ ธีรภัทโท พระอุปัฏฐาก พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม

ประวัติโรงเรียนมูลมังหลวงปู่ชอบฐานสโม

โรงเรียนมูลมังหลวงปู่ชอบฐานสโม ก่อตั้งขึ้นโดยดำริของ พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม ที่องค์ท่านมีความเมตตาต่อเด็กนักเรียนที่มาจากครอบครัวทางบ้านยากจน ขาดโอกาสทางด้านการศึกษา ซึ่งองค์ท่านเคยกล่าวไว้เมื่อ วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ เนื่องในงานทำบุญฉลองอายุครบรอบ ๙๒ ปี ขององค์ท่านที่พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบท่านได้มอบทุนการศึกษาให้แก่เด็กนักเรียนที่คัดเลือกมาจากครอบครัวทางบ้านยากจน จำนวน ๒๐๐ คน ในครั้งนั้นหลวงปู่ชอบท่านได้กล่าวกับลูกศิษย์ว่า

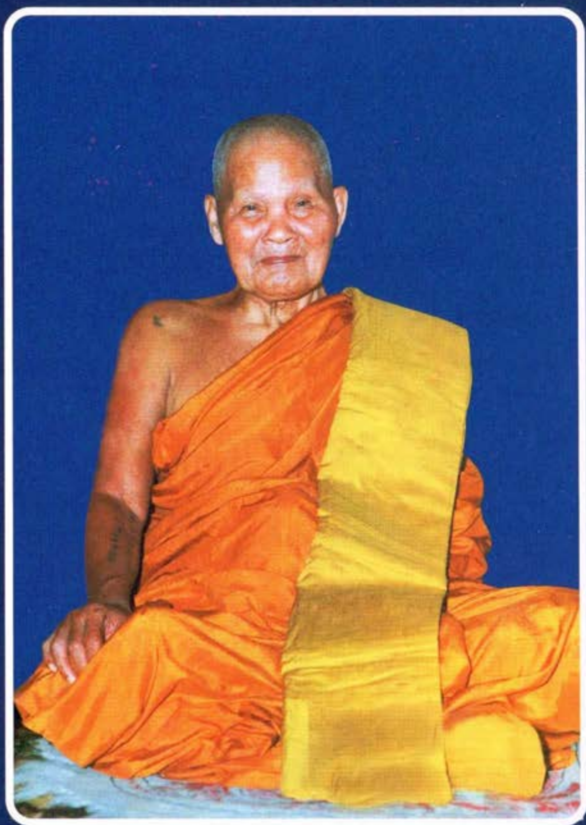
“คนเราหากได้รับโอกาสทางด้านการศึกษาแล้วเขาจะมีวิชาความรู้ที่ตนร่ำเรียนมาไปประกอบอาชีพเลี้ยงตัวเองได้ คนส่วนมากมีฐานะยากจนจึงขาดโอกาสที่จะได้เรียนหนังสือ ครอบครัวไหนยากจนก็ไม่สามารถส่งลูกตนเองให้เล่าเรียนสูงๆได้ พวกเราท่านไหนหรือใครที่มีกำลังพอ หรือมีโอกาสที่จะส่งเสริมช่วยเหลือทางด้านการศึกษาให้กับคนที่ขาดโอกาสในเรื่องนี้ ขอให้ทุกคนพิจารณาดูในเรื่องนี้ว่าจะมีทางใดที่จะช่วยเหลือคนที่ขาดโอกาสเหล่านี้ได้”

หลังจากหลวงปู่ชอบท่านมรณภาพทางท่าน พระอธิการแดง จันทวังโส เจ้าอาวาสวัดท่าแขก ต.เชียงคาน อ.เชียงคาน จ.เลย ได้นำดำริของหลวงปู่ชอบในเรื่องนี้มาปรึกษากับคณะศิษย์ขององค์ท่านทั้งบรรพชิตและฆราวาสในที่ประชุมมีความเห็นร่วมกันที่จะทำตามดำริของหลวงปู่ชอบในเรื่องนี้ให้สำเร็จวัตถุประสงค์ตามที่องค์ท่านได้ดำริไว้ โดยมี หลวงพ่อ**ประสิทธิ์ ปุญญมากโร** วัดป่าหมู่ใหม่ ต.แม่แตง อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่ เป็นองค์อุปถัมภ์

พระอธิการแดง จันทวังโส ได้ทำหนังสือขออนุญาตจากมหาเถรสมาคมเพื่อจัดตั้งโรงเรียนวิถีพุทธขึ้นมาที่ วัดท่าแขก ต.เชียงคาน อ.เชียงคาน จ.เลย โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้เด็กและเยาวชนที่ฐานะทางบ้านยากจนขาดโอกาสทางด้านการศึกษา ให้ได้รับการศึกษาทางวิชาการควบคู่กับศึกษาศีลธรรมตามคำสอนของหลักศาสนาพุทธทางมหาเถรสมาคมจึงได้อนุมัติให้มีการจัดตั้งโรงเรียนขึ้นมาเมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๗ โดยใช้ชื่อของโรงเรียนว่า โรงเรียนมูลมังหลวงปู่ชอบฐานสโมเพื่อเป็นอนุสรณ์แด่พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม

โรงเรียนมูลมังหลวงปู่ชอบฐานสโม เป็นโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนส่งเสริม (สช) กระทรวงศึกษาธิการ เปิดทำการเรียนการสอนเมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๘ โดยเปิดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาล ประถม มัธยมต้น มัธยมปลาย และ ระดับวิชาชีพ (ปวช.) โดยทางโรงเรียนมีนโยบายมุ่งเน้นให้การศึกษาแก่เด็กนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจนขาดโอกาสทางด้านการศึกษา เป็นการศึกษาโดยให้เปล่า ทางโรงเรียนเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในเรื่องการศึกษาทั้งหมดให้แก่เด็กนักเรียนที่เข้ามาเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้ โดยผู้ปกครองไม่ต้องเป็นภาระในเรื่องค่าเล่าเรียนของบุตรหลานของตนเอง

อนึ่งโรงเรียนมูลมังหลวงปู่ชอบ ฐานสโมได้จัดการเรียนการสอนแบบอยู่ประจำ โดยแบ่งเป็นหอพักชาย หอพักหญิง ทำการสอนโดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายจากผู้ปกครองและจัดอาหาร ๓ มื้อให้นักเรียนทุกคน

หลวงปู่ชอบ ฐานสโม